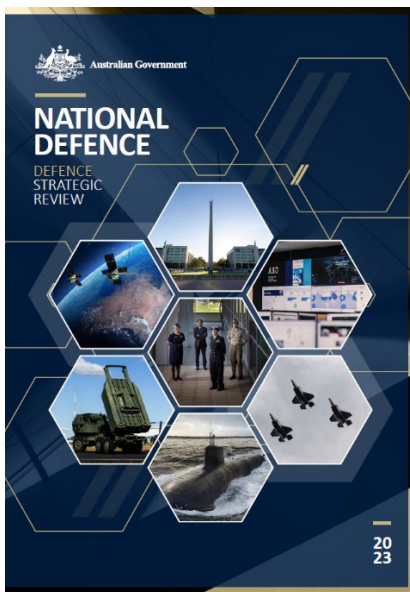

แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ กรณีศึกษาเชิงนโยบายของประเทศออสเตรเลีย

นาวาโท กนก บุนนาค

อุตสาหกรรมป้องกันประเทศเป็นหนึ่งในเสาหลักของการสร้างความมั่นคงและการพึ่งพาตนเองของชาติ ประเทศไทยจำเป็นต้องพัฒนาขีดความสามารถด้านอุตสาหกรรมป้องกันประเทศเพื่อเตรียมความพร้อมในการรับมือกับความท้าทายด้านความมั่นคงและเพื่อเสริมสร้างศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะในบริบทของภูมิภาคอินโด-แปซิฟิกที่กำลังเผชิญกับการแข่งขันด้านภูมิรัฐศาสตร์และภัยคุกคามที่หลากหลาย

เมื่อพิจารณาถึงตัวอย่างประเทศในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิกที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศในเชิงประจักษ์ ประเทศออสเตรเลียนับได้ว่าเป็นประเทศต้นแบบที่ดี ด้วยเหตุที่ออสเตรเลียต้องเผชิญกับภัยคุกคามจากการขยายอิทธิพลของมหาอำนาจและการแข่งขันทางเทคโนโลยี และตระหนักถึงความท้าทายและความเสี่ยงจากพลวัตการเปลี่ยนแปลงด้านความมั่นคงดังกล่าว จึงได้ทำการทบทวนยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศ ในปี พ.ศ. 2566 และจัดทำเอกสาร *National Defence: Defence Strategic Review 2023*

(รายงานทบทวนยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศ พ.ศ. 2566) เพื่อประเมินว่าออสเตรเลียนีศักยภาพ ทักษะ และความพร้อมด้านการป้องกันประเทศที่จำเป็นในการป้องกันประเทศและปกป้องผลประโยชน์ของออสเตรเลียในสภาพแวดล้อมเชิงยุทธศาสตร์ที่เผชิญอยู่ในปัจจุบันได้ดีที่สุดแล้วหรือไม่ อีกทั้งในปี พ.ศ. 2567 ได้จัดทำยุทธศาสตร์ *Defence Industry Development Strategy 2024* (ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ ปี พ.ศ. 2567) เพื่อเป็นแนวทางและ

กำหนดทิศทางในการเสริมสร้างศักยภาพของอุตสาหกรรมป้องกันประเทศออสเตรเลียในการตอบสนองต่อความต้องการด้านความมั่นคงในระดับชาติและระดับภูมิภาค เอกสารนี้ไม่เพียงแต่เป็นประโยชน์สำหรับออสเตรเลียเอง แต่ยังเป็นตัวอย่างแนวทางที่ดีสำหรับประเทศอื่น ๆ ในการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศให้มีความยั่งยืนและเข้มแข็ง

บทความนี้จึงมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศในเชิงนโยบายของประเทศออสเตรเลียจากเอกสาร *National Defence: Defence Strategic Review 2023* และ *Defence Industry Development Strategy 2024* ดังกล่าว นอกจากนี้ยังมีเป้าหมายในการวิเคราะห์และ

เสนอแนะการนำความรู้ที่ได้จากกรณีศึกษาออสเตรเลียมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของไทย เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างระบบอุตสาหกรรมป้องกันประเทศที่มีความยั่งยืน สามารถแข่งขันได้ในระดับสากล และมีความพร้อมในการตอบสนองต่อความท้าทายด้านความมั่นคงในอนาคต

บริบทภาพรวมเชิงยุทธศาสตร์ของออสเตรเลีย

ออสเตรเลียกำลังเผชิญกับสภาพแวดล้อมด้านความมั่นคงที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิกที่มีการแข่งขันระหว่างชาติมหาอำนาจ โดยเฉพาะระหว่างสหรัฐอเมริกาและจีน สถานการณ์นี้ได้สร้างความเสี่ยงและความท้าทายใหม่ ๆ ให้กับความมั่นคงของออสเตรเลีย เนื่องจากสหรัฐอเมริกาที่เป็นพันธมิตรหลักเชิงยุทธศาสตร์ของออสเตรเลียไม่ได้ครองความเป็นมหาอำนาจเพียงหนึ่งเดียวในภูมิภาคอีกต่อไป ดังนั้น ออสเตรเลียจึงต้องบริหารจัดการและลดความเสี่ยงเชิงยุทธศาสตร์ของการเกิดความขัดแย้งในภูมิภาคที่มีผลกระทบโดยตรงต่อประเทศตนเอง อีกทั้ง ต้องเสริมสร้างขีดความสามารถในการระบุและบ่งชี้สัญญาณเตือนภัยของความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้น เนื่องจากระยะเวลาเตือนภัยสำหรับการเกิดความขัดแย้งมีแนวโน้มที่จะลดลงอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ ออสเตรเลียยังต้องเผชิญกับภัยคุกคามจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (climate change) ซึ่งทวีความรุนแรงและมีความบ่อยครั้งขึ้น รวมทั้งส่งผลกระทบเพิ่มความท้าทายให้แก่กระทรวงกลาโหมและประเทศออสเตรเลีย โดยเฉพาะในการเพิ่มความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมและการบรรเทาสาธารณภัยทั้งภายในและต่างประเทศ

ออสเตรเลียจึงต้องมีการเตรียมความพร้อมสำหรับการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงเชิงยุทธศาสตร์และความมั่นคงในภูมิภาค ซึ่งต้องอาศัยการเตรียมการ ทั้งการวางแผน การวางท่าทีทางการทหาร การจัดกำลัง การจัดหายุทโธปกรณ์ และการพัฒนาขีดความสามารถทางการทหารให้เพียงพอต่อการรับมือภัยคุกคามด้านความมั่นคงดังกล่าว

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการป้องกันประเทศของออสเตรเลีย

เอกสาร *National Defence: Defence Strategic Review 2023* ได้เสนอแนวคิดใหม่ด้านการป้องกันประเทศที่เรียกว่า “National Defence” ซึ่งเน้นการบูรณาการของภาครัฐทั้งหมด รวมถึงการทูตและการทหาร ในการรักษาความมั่นคง การปกป้องอธิปไตยและผลประโยชน์ของชาติ [1] ดังนี้

1. การปรับเปลี่ยนเชิงยุทธศาสตร์ แนวทาง “National Defence” เป็นการตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมด้านยุทธศาสตร์ที่เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะการเกิดการแข่งขันระหว่างชาติมหาอำนาจที่เพิ่มขึ้นในภูมิภาค การลดลงของเวลาเตือนภัยสำหรับความขัดแย้ง และการอุบัติขึ้นของภัยคุกคามรูปแบบใหม่ เช่น ภัยคุกคามทางไซเบอร์ โดยแนวทางนี้เป็นการเปลี่ยนแนวคิดจากหลักนิยม “Defence of Australia” แบบเดิมที่มุ่งเน้นการป้องกันภัยคุกคามระดับต่ำจากประเทศขนาดเล็กในภูมิภาค มาเป็นยุทธศาสตร์ที่ครอบคลุมและเตรียมพร้อมรับมือภัยคุกคามจากมหาอำนาจ

2. การประสานงานของภาครัฐทั้งหมด (Whole-of-Government) แนวทางนี้เน้นความจำเป็นในการประสานงานระหว่างทุกภาคส่วนของรัฐบาล ไม่ใช่แค่กองทัพออสเตรเลียเท่านั้น แต่ยังต้องอาศัยการทูต การข่าวกรอง นโยบายเศรษฐกิจ และส่วนอื่น ๆ ของพลังอำนาจแห่งชาติ ซึ่งหมายถึง การปรับให้

ยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของชาติในด้านการทูต การเสริมสร้างความยืดหยุ่นทางเศรษฐกิจ และนวัตกรรมทางเทคโนโลยี

3. การป้องปราม (Deterrence) ศูนย์กลางของแนวทาง “National Defence” คือ ยุทธศาสตร์การป้องปราม เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความคิดที่จะดำเนินการทางทหารต่อออสเตรเลีย โดยการเพิ่มขีดความสามารถของกองทัพออสเตรเลียในการป้องกันประเทศ รวมถึงการพัฒนาขีดความสามารถในทุกมิติของการสงคราม ทั้งในมิติทางทะเล ทางบก ทางอากาศ ทางอวกาศ และทางไซเบอร์ โดยเน้นที่ขีดความสามารถการโจมตีระยะไกล เทคโนโลยีการกำหนดเป้าหมายขั้นสูง และระบบป้องกันภัยคุกคามแบบบูรณาการ

4. การเสริมสร้างความร่วมมือด้านความมั่นคงระหว่างประเทศ โดยเน้นให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างพันธมิตรและความร่วมมือกับกลุ่มประเทศที่มีผลประโยชน์ด้านความมั่นคงร่วมกัน โดยเฉพาะกับสหรัฐอเมริกา และการเสริมสร้างความร่วมมือกับประเทศพันธมิตร เช่น ญี่ปุ่นและอินเดีย รวมถึงความร่วมมือในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก โดยเฉพาะกับกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และหมู่เกาะแปซิฟิก เพื่อรักษาเสถียรภาพและความมั่นคง นอกจากนี้ ออสเตรเลียยังมุ่งที่จะเพิ่มความร่วมมือในด้านเทคโนโลยีขั้นสูง การแบ่งปันข่าวกรอง และการฝึกซ้อมทางทหาร กับประเทศพันธมิตรอีกด้วย

5. การพัฒนาเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาขีดความสามารถให้เกิดขึ้นภายในประเทศ ให้ตอบสนองความต้องการของกองทัพออสเตรเลียอย่างแท้จริง สามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงเทคโนโลยีใหม่ ๆ ให้เป็นขีดความสามารถในการปฏิบัติงานได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ ยังส่งเสริมการสร้างงาน ทักษะแรงงาน และขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศไปพร้อม ๆ กัน โดยเร่งการพัฒนาและบูรณาการเทคโนโลยีใหม่ ๆ โดยเฉพาะในมิติของไซเบอร์และอวกาศ

6. การเสริมสร้างขีดความสามารถในการฟื้นตัวและการเตรียมความพร้อมในการรองรับสถานการณ์ การสร้างความขีดความสามารถของของชาติในการฟื้นตัว (Resilience) เป็นองค์ประกอบสำคัญของแนวทาง “National Defence” โดยการเตรียมความพร้อมในการรับมือสถานการณ์ด้านความมั่นคง การเตรียมแผนเผชิญเหตุต่าง ๆ รวมถึงการทำให้ออสเตรเลียสามารถทนทานและฟื้นฟูจากการถูกรบกวน ไม่ว่าจะเป็นจากภัยคุกคามทางทหาร ทางไซเบอร์ หรือภัยคุกคามทางธรรมชาติก็ตาม นอกจากนี้ การเตรียมกำลังและความพร้อมของกองทัพออสเตรเลียเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญ ที่ต้องเน้นการรักษาระดับความพร้อมในระดับสูงในทุกสาขาการปฏิบัติการ โดยเฉพาะในพื้นที่ทางตอนเหนือของออสเตรเลีย เพื่อรองรับภัยคุกคามด้านความมั่นคงในภูมิภาคที่อาจเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน

7. การวางแผนและการดำรงขีดความสามารถการป้องกันประเทศในระยะยาว แนวทาง “National Defence” ส่งเสริมให้มีการวางแผนในระยะยาว และพิจารณาถึงความยั่งยืนและการดำรงขีดความสามารถทางทหารของกองทัพในระยะยาวด้วย อีกทั้งสนับสนุนให้มีการทบทวนยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศทุก 2 ปี เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดยุทธศาสตร์ของกระทรวงกลาโหม การพัฒนาขีดความสามารถของกองทัพ และการจัดสรรทรัพยากรด้านความมั่นคง นอกจากนี้ แนวทาง “National

Defence” ยังมุ่งให้ความสำคัญกับการมีวินัยทางการเงิน โดยมุ่งมั่นที่จะจัดลำดับความสำคัญและจัดสรรทรัพยากรใหม่ เพื่อให้แน่ใจว่าขีดความสามารถที่สำคัญที่สุดได้รับการพัฒนาและรักษาไว้

8. การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการช่วยเหลือบรรเทาสาธารณภัยภายในประเทศ
แนวทางนี้ยอมรับว่าสภาพภูมิอากาศที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคง โดยมาตรการที่จะทำให้กองทัพออสเตรเลียพร้อมที่จะสนับสนุนการช่วยเหลือบรรเทาสาธารณภัยภายในประเทศเมื่อจำเป็น แต่ยังคงรักษาความพร้อมในการป้องกันประเทศอยู่ได้นั้นเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งยวด

โดยสรุปแล้ว แนวความคิด “National Defence” เป็นกลยุทธ์ที่มองไปข้างหน้าและเตรียมความพร้อมสำหรับสภาพแวดล้อมด้านความมั่นคงที่ซับซ้อนและไม่แน่นอน ด้วยการบูรณาการพลังอำนาจแห่งชาติในทุกด้าน การเพิ่มขีดความสามารถในการป้องกันประเทศ การสร้างความขีดความสามารถในการฟื้นตัว รวมถึงการวางแผนและเตรียมความพร้อมในระยะยาว

การทบทวนยุทธศาสตร์กระทรวงกลาโหมและโครงสร้างกำลังรบ

การทบทวนยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศของออสเตรเลีย ได้นำเสนอยุทธศาสตร์สำหรับกระทรวงกลาโหมออสเตรเลีย รวมถึงแนวทางในการปรับโครงสร้างกำลังรบ [1] ดังนี้

- **ยุทธศาสตร์การปฏิเสธ (Strategy of Denial)** ยุทธศาสตร์ที่เอกสารฉบับนี้แนะนำสำหรับกระทรวงกลาโหมออสเตรเลีย คือ ยุทธศาสตร์การปฏิเสธ ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อปฏิเสธ/ป้องกันไม่ให้ศัตรูสามารถบรรลุเป้าหมายของตนต่อออสเตรเลียหรือผลประโยชน์ของออสเตรเลียได้ โดยต้องอาศัยการเสริมสร้างขีดความสามารถในการยับยั้งและเอาชนะภัยคุกคาม โดยเฉพาะในภูมิภาคที่อยู่ใกล้เคียง

- **มุ่งเน้นที่ภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก** ยุทธศาสตร์นี้เน้นความสำคัญของภูมิภาคอินโด-แปซิฟิกในฐานะพื้นที่ความสนใจหลักทางทหาร ซึ่งต้องการขีดความสามารถในการป้องกันที่เข้มแข็งเพื่อรักษาเสถียรภาพในภูมิภาคและปกป้องผลประโยชน์ของออสเตรเลีย

- **การบูรณาการขีดความสามารถแบบหลายมิติ (Multi-Domain Integration)** ยุทธศาสตร์นี้เรียกร้องให้มีการบูรณาการขีดความสามารถในทุกมิติ ทั้งทางทะเล ทางบก ทางอากาศ ทางอวกาศ และทางไซเบอร์ โดยมีกองกำลังที่บูรณาการขีดความสามารถอย่างเต็มรูปแบบ สามารถใช้พลังอำนาจทางทหาร โจมตีระยะไกล และมีขีดความสามารถในการป้องปรามที่น่าเชื่อถือได้

การออกแบบโครงสร้างกำลังรบ

- **การเปลี่ยนไปสู่กองกำลังที่มุ่งเน้น** กองทัพออสเตรเลียจะต้องเปลี่ยนจาก “กองกำลังที่สมดุล (Balanced Force)” ซึ่งออกแบบมาเพื่อรับมือกับสถานการณ์ที่หลากหลาย ไปสู่ “กองกำลังที่มุ่งเน้น (Focused Force)” ซึ่งถูกปรับแต่งมาเพื่อตอบสนองความเสี่ยงทางทหารที่สำคัญที่สุด

- **ขีดความสามารถที่สำคัญ** การออกแบบโครงสร้างกำลังรบควรมุ่งเน้นที่การพัฒนาขีดความสามารถหลัก เช่น

- **การสงครามใต้ผิวน้ำ** เพิ่มขีดความสามารถในการใช้เรือดำน้ำทั้งที่มีคนขับและไม่มีคนขับสำหรับการสอดแนมและโจมตีในระยะไกล

- การโจมตีระยะไกล เพิ่มขีดความสามารถในการโจมตีระยะไกลที่มีความแม่นยำในทุกมิติ
- ระบบป้องกันภัยและการกำหนดเป้าหมายแบบบูรณาการ พัฒนาระบบป้องกันภัยทางอากาศและขีปนาวุธแบบบูรณาการ รวมถึงการเสริมความสามารถในการกำหนดเป้าหมายขั้นสูง
- การปฏิบัติการสะเทินน้ำสะเทินบกและการปฏิบัติเขตชายฝั่ง กองทัพบกควรได้รับการปรับปรุงให้สามารถปฏิบัติการสะเทินน้ำสะเทินบกและปฏิบัติการตามแนวชายฝั่งทะเลได้ โดยมีขีดความสามารถในการเคลื่อนกำลังผ่านทางทะเล ทางบก และทางอากาศ ในการสนับสนุน
- **เครือข่ายฐานทัพอากาศตอนเหนือ:** พัฒนาเครือข่ายฐานทัพอากาศตอนเหนือเพื่อสนับสนุนการขนส่ง โลจิสติกส์ การป้องกัน และการปฏิบัติพิเศษ
- การลงทุนที่จำเป็นเร่งด่วน ได้แก่
 - เรือดำน้ำพลังงานนิวเคลียร์ โดยให้ความสำคัญกับการจัดหาเรือดำน้ำพลังงานนิวเคลียร์ติดอาวุธภายใต้ความร่วมมือ AUKUS
 - ขีดความสามารถทางทะเลและทางบก โดยลงทุนในกองเรือผิวน้ำที่มีความสามารถในการรบเพิ่มขึ้น และเร่งรัดโครงการสำหรับยานสะเทินน้ำสะเทินบก รวมถึงขีดความสามารถการโจมตีระยะไกลจากฐานยิงภาคพื้นดิน
 - การปรับปรุงกองทัพอากาศ โดยบูรณาการขีปนาวุธระยะไกลเข้ากับแพลตฟอร์มที่มีอยู่ และให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบอากาศยานอัตโนมัติ เช่น MQ-28A Ghost Bat

การปรับโครงสร้างและการจัดลำดับความสำคัญใหม่

- การจัดลำดับความสำคัญของทรัพยากรใหม่ การออกแบบโครงสร้างกำลังรบต้องมีการจัดลำดับความสำคัญใหม่ในโครงการลงทุนแบบบูรณาการ (Integrated Investment Program : IIP) เพื่อมุ่งเน้นที่ขีดความสามารถที่สำคัญสูงสุด โดยอาจเลื่อนหรือยกเลิกโครงการที่มีความสำคัญต่ำกว่า
- การเสริมสร้างที่ตั้งทางตอนเหนือ โดยมุ่งเน้นความสำคัญทางยุทธศาสตร์ของพื้นที่ทางตอนเหนือของออสเตรเลีย และลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและฐานทัพเพื่อสนับสนุนกองกำลังที่อยู่เขตหน้า (เป็นเขตแนวปะทะเริ่มแรก)

การพัฒนากำลังพลและฐานอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ

- การขยายกำลังพล แก้ปัญหาความท้าทายด้านกำลังพลโดยการสรรหาและรักษาบุคลากรที่มีทักษะในกองทัพออสเตรเลียและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง
- ขีดความสามารถทางอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ เสริมสร้างฐานอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของออสเตรเลียเพื่อสนับสนุนการพัฒนาและนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ปฏิบัติการได้อย่างรวดเร็ว

โดยสรุป ยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศของกระทรวงกลาโหมออสเตรเลียและการออกแบบโครงสร้างกำลังรบที่เอกสาร *National Defence: Defence Strategic Review 2023* แนะนำนั้น มุ่งเน้นไปที่การสร้างกองกำลังที่เน้นการบูรณาการ และการมีขีดความสามารถในการป้องกันและตอบสนองต่อภัย

คุกคามในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก โดยเน้นการพัฒนาขีดความสามารถในการโจมตีระยะไกล การป้องกันภัยแบบบูรณาการ และการเสริมสร้างฐานอุตสาหกรรมป้องกันประเทศเพื่อสนับสนุนเป้าหมายเหล่านี้

บริบทการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของออสเตรเลีย

ออสเตรเลียถือเป็นประเทศที่มีบทบาทสำคัญในการรักษาเสถียรภาพในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก ด้วยการเป็นพันธมิตรที่ใกล้ชิดกับสหรัฐอเมริกาและมีความสัมพันธ์ทางทหารที่แข็งแกร่งกับประเทศพันธมิตรต่าง ๆ การที่ออสเตรเลียพยายามพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศภายในประเทศเองนั้น นับได้ว่าเป็นความพยายามในการเสริมสร้างอำนาจทางการทหารเพื่อปกป้องตนเองและร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการรักษาความมั่นคงของภูมิภาค การปรับตัวและเพิ่มขีดความสามารถด้านอุตสาหกรรมป้องกันประเทศช่วยให้ออสเตรเลียมีความพร้อมรับมือกับภัยคุกคามที่หลากหลาย ทั้งจากรัฐและภัยคุกคามที่ไม่ใช่รัฐ เช่น การก่อการร้ายและการโจมตีทางไซเบอร์

เอกสาร *Defence Industry Development Strategy 2024* ของออสเตรเลียถูกพัฒนาขึ้นเพื่อตอบสนองต่อความท้าทายที่กล่าวถึงในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก โดยรัฐบาลออสเตรเลียได้เล็งเห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาความสามารถของอุตสาหกรรมป้องกันประเทศภายในประเทศให้สามารถตอบสนองต่อภัยคุกคามได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ โดยเป้าหมายหลักของยุทธศาสตร์นี้คือการสร้าง “ฐานอุตสาหกรรมป้องกันประเทศที่พึ่งพาตนเองได้” เพื่อรองรับความต้องการทางยุทธศาสตร์ของประเทศ และเพื่อให้ประเทศมีความพร้อมที่จะรับมือกับวิกฤตการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต ออสเตรเลียได้วางแผนให้ยุทธศาสตร์นี้เป็นส่วนหนึ่งของความร่วมมือระหว่างประเทศผ่านการพัฒนาเทคโนโลยีร่วมกับพันธมิตร เช่น สหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักร ผ่านโครงการ AUKUS ที่เน้นการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีและเพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานร่วมกัน เป้าหมายเหล่านี้ไม่เพียงแต่จะทำให้ออสเตรเลียมีความสามารถในการป้องกันประเทศที่เข้มแข็งขึ้น แต่ยังช่วยส่งเสริมการเติบโตของเศรษฐกิจและการพัฒนาความเชี่ยวชาญในเทคโนโลยีขั้นสูงในประเทศอีกด้วย

เนื้อหาและองค์ประกอบสำคัญของ Defence Industry Development Strategy 2024

เอกสาร *Defence Industry Development Strategy 2024* เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศที่ครอบคลุมหลายด้าน ทั้งการพัฒนาเทคโนโลยี การพัฒนาบุคลากร การสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ และการส่งเสริมการลงทุนในประเทศ เพื่อให้มั่นใจว่าฐานอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของออสเตรเลียจะมีความสามารถในการผลิตและรักษาความมั่นคงของชาติได้อย่างยั่งยืน โดยมีเนื้อหาและองค์ประกอบที่สำคัญ [2] ได้แก่

1. การพัฒนาอุตสาหกรรมที่พึ่งพาตนเองได้และการลดการพึ่งพาการนำเข้า

หนึ่งในเป้าหมายหลักของ *Defence Industry Development Strategy 2024* คือการสร้างฐานอุตสาหกรรมป้องกันประเทศที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ และลดการนำเข้าเทคโนโลยี รวมถึงอุปกรณ์จากต่างประเทศเพื่อเพิ่มความมั่นคงในช่วงวิกฤต โดยออสเตรเลียมุ่งเน้นให้เกิดการผลิตและวิจัยเทคโนโลยีป้องกันประเทศขึ้นภายในประเทศ ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่การผลิตยุทธโธปกรณ์ การพัฒนาซอฟต์แวร์และอุปกรณ์ทาง

ทหาร ไปจนถึงการสนับสนุนโครงสร้างพื้นฐานในการผลิต การพัฒนาอุตสาหกรรมในลักษณะนี้จะช่วยลดการพึ่งพาทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีจากต่างประเทศ และเสริมสร้างความพร้อมในสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้น ข้อจำกัดในการจัดหาอุปกรณ์จากต่างชาติ นอกจากนี้ การลดการพึ่งพาการนำเข้ายังครอบคลุมถึงการสร้างห่วงโซ่อุปทานที่มีความยืดหยุ่น โดยเน้นการสนับสนุนการผลิตภายในประเทศและการใช้ทรัพยากรจากบริษัทภายในเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ รวมทั้งยังได้วางแผนการพัฒนาเทคโนโลยีในอนาคตเพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของกองทัพและช่วยให้การป้องกันประเทศมีความยั่งยืนในระยะยาวอีกด้วย

2. การสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศและการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยี

องค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งคือ การเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโครงการ AUKUS ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักร โครงการนี้มีเป้าหมายในการแลกเปลี่ยนความรู้และเทคโนโลยีขั้นสูง เช่น การพัฒนาระบบเรือดำน้ำนิวเคลียร์ การใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) และการป้องกันทางไซเบอร์ ความร่วมมือระหว่างประเทศในลักษณะนี้ช่วยเพิ่มขีดความสามารถของออสเตรเลียในการพัฒนาเทคโนโลยีที่ทันสมัยและเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันกับประเทศมหาอำนาจในภูมิภาค อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ภายในประเทศและการฝึกอบรมบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาต่าง ๆ ของเทคโนโลยีป้องกันประเทศ นอกจากนี้ยังช่วยให้ออสเตรเลียสามารถเพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานร่วมกับพันธมิตรทางทหารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นถือปัจจัยสำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างความมั่นคงในภูมิภาค

3. การพัฒนาบุคลากรและการสร้างนวัตกรรม

การพัฒนาบุคลากรที่มีความสามารถและความเชี่ยวชาญในเทคโนโลยีป้องกันประเทศเป็นหัวใจสำคัญของ *Defence Industry Development Strategy 2024* โดยออสเตรเลียเน้นการฝึกอบรมและการสร้างทักษะที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีขั้นสูง เช่น ทักษะทางวิศวกรรม ระบบไซเบอร์ การวิจัยและพัฒนา รวมถึงการบริหารจัดการด้านห่วงโซ่อุปทาน เพื่อให้บุคลากรในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศมีศักยภาพในการขับเคลื่อนนวัตกรรมและรองรับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในอนาคต

การส่งเสริมให้เกิดนวัตกรรมในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของออสเตรเลียยังรวมถึงการลงทุนในโครงการวิจัยและพัฒนา ร่วมกับสถาบันการศึกษาและภาคอุตสาหกรรมอื่น ๆ การกระตุ้นให้เกิดการพัฒนา นวัตกรรมภายในประเทศจะช่วยให้ออสเตรเลียมีขีดความสามารถในการแข่งขันทางเทคโนโลยี สามารถผลิต อุปกรณ์และเครื่องมือที่ทันสมัยได้ภายในประเทศ และเป็นฐานการผลิตที่มีความยั่งยืน

4. การเพิ่มประสิทธิภาพและความยืดหยุ่นของห่วงโซ่อุปทาน

หนึ่งในเป้าหมายสำคัญของยุทธศาสตร์นี้คือการสร้างห่วงโซ่อุปทานที่ยืดหยุ่นและมีความยั่งยืนเพื่อรองรับสถานการณ์วิกฤตที่อาจเกิดขึ้น โดยออสเตรเลียพยายามสร้างความยืดหยุ่นในระบบห่วงโซ่อุปทานด้วยการกระจายความเสี่ยงและการพัฒนาเทคโนโลยีที่ช่วยรับมือกับความไม่แน่นอนในห่วงโซ่อุปทานทั่วโลก เช่น การผลิตภายในประเทศและการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่น นอกจากนี้ ยังมีการจัดตั้งระบบเพื่อจัดการกับ

วิกฤตการณ์ที่อาจเกิดขึ้น โดยสร้างห่วงโซ่อุปทานที่สามารถปรับเปลี่ยนและเพิ่มกำลังการผลิตได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งจะช่วยให้ออสเตรเลียสามารถตอบสนองต่อความต้องการทางทหารและรักษาความพร้อมของอุปกรณ์และทรัพยากรในสถานการณ์ฉุกเฉิน ทั้งนี้ ระบบห่วงโซ่อุปทานที่มีประสิทธิภาพยังช่วยลดการหยุดชะงักและสร้างความยืดหยุ่นให้กับอุตสาหกรรมป้องกันประเทศโดยรวม

โดยสรุป *Defence Industry Development Strategy 2024* ของออสเตรเลียมีองค์ประกอบที่สำคัญในการเสริมสร้างอุตสาหกรรมป้องกันประเทศให้มีความยั่งยืนและสามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยยุทธศาสตร์ดังกล่าวได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาการผลิตภายในประเทศเพื่อลดการพึ่งพาการนำเข้า เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม และเสริมสร้างความพร้อมในการป้องกันประเทศในทุกสถานการณ์ การมีความร่วมมือกับพันธมิตรต่างชาติช่วยเพิ่มศักยภาพทางเทคโนโลยีให้แก่ออสเตรเลีย โดยเฉพาะโครงการ AUKUS ที่เป็นกรอบความร่วมมือที่ครอบคลุมการพัฒนาเทคโนโลยีและการปฏิบัติงานร่วมกัน นอกจากนี้ การพัฒนาบุคลากรและการสนับสนุนนวัตกรรมยังช่วยสร้างฐานความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการสร้างนวัตกรรมภายในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ รวมถึงการสร้างห่วงโซ่อุปทานที่มีความยืดหยุ่นและความยั่งยืนในการรับมือกับความท้าทายที่อาจเกิดขึ้น

การวิเคราะห์แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของออสเตรเลีย

เพื่อให้สามารถเข้าใจยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของออสเตรเลียและโอกาสในการนำมาประยุกต์ใช้ได้ดียิ่งขึ้น บทความนี้ได้วิเคราะห์ถึงข้อดีและข้อจำกัดของยุทธศาสตร์ โดยเฉพาะในด้านการพึ่งพาตนเอง การสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ การพัฒนาบุคลากร การจัดการห่วงโซ่อุปทาน และการลงทุนในนวัตกรรม พร้อมทั้งบทเรียนสำหรับประเทศไทยในการประยุกต์ใช้แนวทางของออสเตรเลียเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศให้มีความเข้มแข็งและยั่งยืน ดังนี้

ตาราง 1 สรุปข้อดี ข้อจำกัด และบทเรียนสำหรับประเทศไทยในการประยุกต์ใช้แนวทางของออสเตรเลีย

ประเด็น	ข้อดี	ข้อจำกัดและความท้าทาย	บทเรียนสำหรับประเทศไทย
การพึ่งพาตนเอง	ช่วยให้ออสเตรเลียมีความมั่นคงและลดการพึ่งพาการนำเข้า	ค่าใช้จ่ายสูงในการพัฒนาเทคโนโลยีขั้นสูงและการผลิตในประเทศ	การพัฒนาฐานการผลิตยุทธโธปกรณ์ใน เพื่อสร้างความมั่นคงและลดความเสี่ยงจากการพึ่งพาการนำเข้า โดยเฉพาะการจัดเขตนิคมอุตสาหกรรมหรือเขตเศรษฐกิจพิเศษอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ
ความร่วมมือระหว่างประเทศ	เพิ่มโอกาสในการเข้าถึงเทคโนโลยีล้ำสมัยผ่านโครงการ AUKUS	ยังคงมีการพึ่งพาการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากต่างประเทศ ซึ่งอาจไม่ยั่งยืน	การสร้างความร่วมมือกับพันธมิตรต่างชาติเพื่อเข้าถึงเทคโนโลยีขั้นสูง โดยเฉพาะการดำเนินการในรูปแบบของโครงการขนาดใหญ่
การพัฒนาบุคลากร	สร้างโปรแกรมฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะบุคลากรในเทคโนโลยีขั้นสูง เช่น การป้องกันทางไซเบอร์และ AI	ขาดแคลนบุคลากรที่มีทักษะเฉพาะด้าน เช่น วิศวกรรม และไซเบอร์	ส่งเสริมการศึกษาด้านเทคโนโลยีป้องกันประเทศ และสร้างโปรแกรมฝึกอบรมในสาขาเฉพาะทางเพื่อรองรับความต้องการในอนาคต

ห่วงโซ่อุปทาน	สร้างห่วงโซ่อุปทานที่ยืดหยุ่นและหลากหลาย ลดความเสี่ยงจากวิกฤตการณ์ เช่น การขาดแคลนวัตถุดิบ	ต้องใช้ทรัพยากรในการจัดการและสร้างความยืดหยุ่นในระบบ	การพัฒนาห่วงโซ่อุปทานในประเทศ เช่น การสนับสนุน SMEs และการผลิตวัตถุดิบสำคัญในประเทศ เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงในสถานการณ์ฉุกเฉิน
การลงทุนในนวัตกรรม	สร้างนวัตกรรมใหม่ที่ตอบสนองต่อความต้องการทางทหารและช่วยเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันในตลาดโลก	ต้องใช้งบประมาณและการวางแผนระยะยาวเพื่อสนับสนุนการวิจัยและพัฒนา	ไทยควรส่งเสริมการลงทุนในนวัตกรรม และการวิจัยและพัฒนา เพื่อสร้างเทคโนโลยีที่ทันสมัย ลดการพึ่งพาการนำเข้าจากต่างประเทศ และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

ข้อเสนอแนะในการประยุกต์ใช้แนวทางของออสเตรเลียกับอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของไทย

แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของออสเตรเลียที่เน้นการพึ่งพาตนเอง ความร่วมมือระหว่างประเทศ การพัฒนาบุคลากรและนวัตกรรม และการจัดการห่วงโซ่อุปทานอย่างมีประสิทธิภาพ ถือเป็นแนวทางที่สำคัญในการสร้างฐานอุตสาหกรรมที่แข็งแกร่งและยั่งยืน ซึ่งสามารถเป็นแบบอย่างให้กับประเทศไทยในการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศให้พร้อมรองรับความเสี่ยงและความท้าทายด้านความมั่นคงในอนาคต

ที่ผ่านมาประเทศไทยมีความพยายามในการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศแล้วในระดับหนึ่ง แต่ยังขาดการบูรณาการขีดความสามารถในแบบองค์รวมของประเทศ ความพยายามยังคงมีความกระจัดกระจายอยู่ตามความรับผิดชอบของหน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจและความรับผิดชอบที่หลากหลาย และบางส่วนมีความซ้อนทับกัน กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ ด้านอุตสาหกรรมป้องกันประเทศหรือที่เกี่ยวข้องยังมีข้อจำกัดและไม่สอดคล้องกับบริบทของการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ การเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีป้องกันประเทศ รวมถึงพลวัตด้านตลาดอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ ดังนั้น บทวิเคราะห์นี้จึงขอเสนอแนะแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของไทยในเชิงนโยบายจากการประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของออสเตรเลีย ดังนี้

1. **กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของไทย** ให้มีความเป็นรูปธรรม มีแนวทางการบูรณาการความร่วมมืออย่างใกล้ชิดของกระทรวงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อาทิ กระทรวงกลาโหม กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงการคลัง กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม กระทรวงแรงงาน และกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อขับเคลื่อนพัฒนาขีดความสามารถในการพึ่งพาตนเองภายในประเทศ และขีดความสามารถในการแข่งขันในเชิงเศรษฐกิจของประเทศ เช่น การบูรณาการเชิงนโยบายสนับสนุนจากกระทรวงต่าง ๆ การผลักดันนโยบายชดเชยทางยุทธพาณิชย์ (นโยบายออฟเซต) ในระดับประเทศ การบูรณาการความร่วมมือในการผลักดันการส่งออก การบูรณาการความร่วมมือในการปรับแก้กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่ยังล้าสมัยซึ่งไม่เอื้อต่อการพัฒนานวัตกรรมและการประกอบอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ

2. **ส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ** การให้สิทธิประโยชน์ด้านภาษีและแรงจูงใจสำหรับการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ เช่น การลดหรือยกเว้นอากรศุลกากรสำหรับการนำเข้าวัตถุดิบหรือเครื่องจักรบางประเภท การจัดตั้งเขตปลอดอากรในการเป็นคลังสินค้าด้านอุตสาหกรรมป้องกัน

ประเทศ การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมป้องกันประเทศหรือเขตเศรษฐกิจพิเศษอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ หรือ การใช้นโยบายออปเซตที่อาจกำหนดให้บริษัทต่างชาติลงทุนในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของไต้หวัน จะช่วยกระตุ้นการพัฒนาขีดความสามารถในประเทศ รวมทั้งสนับสนุนให้บริษัทไทยมีขีดความสามารถและมีบทบาทในห่วงโซ่อุปทานมากยิ่งขึ้น นอกเหนือไปจากนั้น การจัดทำคู่มือแนะนำการลงทุนในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศเป็นการเฉพาะ จะช่วยประชาสัมพันธ์และดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. พัฒนาบุคลากรและการฝึกอบรม การลงทุนในการฝึกอบรมบุคลากรที่มีทักษะในด้านเทคโนโลยีป้องกันประเทศ วิศวกรรม และความปลอดภัยทางไซเบอร์ จะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการสร้างนวัตกรรม และรองรับเทคโนโลยีที่ทันสมัย การสร้างโปรแกรมการศึกษาเฉพาะด้านในมหาวิทยาลัยและการร่วมมือกับหน่วยงานเอกชนเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาบุคลากรที่มีคุณภาพ โดยควรมีแผนเชื่อมโยงและดึงดูดบุคลากรเหล่านี้เข้าสู่อุตสาหกรรมป้องกันประเทศอย่างเป็นรูปธรรม เช่น การกำหนดทุนการศึกษา และโอกาสการจ้างงานผ่านโปรแกรมความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษา

4. สร้างความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการถ่ายทอดเทคโนโลยี การสร้างพันธมิตรกับประเทศที่มีเทคโนโลยีล้ำสมัยและมีอุตสาหกรรมป้องกันประเทศที่เข้มแข็ง เช่น สหรัฐอเมริกา จีน ออสเตรเลีย อินเดีย เกาหลีใต้ และญี่ปุ่น โดยเฉพาะการดำเนินการในรูปแบบของโครงการขนาดใหญ่หรือโครงการระดับประเทศ เช่น Flagship Project จะช่วยเพิ่มโอกาสให้ไทยสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีขั้นสูงใหม่ ๆ ได้มากขึ้น และเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาเทคโนโลยีป้องกันประเทศที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ในอนาคต นอกจากนี้ การกำหนดนโยบายออปเซตจะช่วยขับเคลื่อนให้เกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีเข้าสู่อุตสาหกรรมป้องกันประเทศของไทยได้อย่างเป็นรูปธรรม อีกทั้งเกิดเป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

5. การสนับสนุนการวิจัยและพัฒนา รัฐบาลควรให้การสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาด้านเทคโนโลยีป้องกันประเทศผ่านงบประมาณและนโยบายที่เอื้อต่อการลงทุนในด้านการวิจัยและพัฒนา หน่วยงานด้านการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีป้องกันประเทศ อาทิ สถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ ควรพิจารณาจัดลำดับความสำคัญของโครงการวิจัยและพัฒนา รวมถึงทรัพยากรที่เกี่ยวข้อง โดยประสานความร่วมมือกับกองทัพในการระบุความต้องการใช้งานเทคโนโลยีป้องกันประเทศทั้งในปัจจุบันและอนาคต รวมทั้งพิจารณาถึงบริบทของตลาดอุตสาหกรรมป้องกันประเทศและโอกาสทางการส่งออก โดยอาจจัดกลุ่มของโครงการวิจัยและพัฒนาเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

5.1 กลุ่มเทคโนโลยีที่กองทัพมีความต้องการใช้งานในปัจจุบันและอนาคตอันใกล้ ซึ่งต้องการความเร่งด่วนในการได้มาซึ่งขีดความสามารถทางเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถส่งมอบเทคโนโลยีดังกล่าวสู่การใช้งานและตอบสนองความต้องการได้อย่างรวดเร็ว

5.2 กลุ่มเทคโนโลยีแห่งอนาคตที่กองทัพพิจารณาว่ามีความสำคัญ มีความต้องการ และจะทำให้กองทัพมีความได้เปรียบด้านศักยภาพสงครามในอนาคต โดยเทคโนโลยีดังกล่าวอาจต้องใช้ระยะเวลาใน

การวิจัยและพัฒนา รวมถึงมีความเสี่ยงที่จะไม่ประสบความสำเร็จ แต่หากสำเร็จ จะสร้างความได้เปรียบทางการทหารให้แก่กองทัพ

5.3 กลุ่มเทคโนโลยีที่มีโอกาสทางธุรกิจและเศรษฐกิจ เพื่อมุ่งเน้นสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สร้างเงินทุนเวียนในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ และยกระดับอุตสาหกรรมป้องกันประเทศในภาพรวม

การแบ่งกลุ่มข้างต้นจะทำให้สามารถแบ่งสัดส่วนการลงทุนในการวิจัยและพัฒนา และการประกอบกิจการอุตสาหกรรมป้องกันประเทศสำหรับแต่ละกลุ่มเทคโนโลยี อีกทั้งสามารถจัดลำดับความสำคัญของโครงการภายใต้กลุ่มเทคโนโลยีที่ระบุ เพื่อบริหารจัดการทรัพยากรที่มีให้เกิดประโยชน์สูงและสามารถตอบสนองต่อความต้องการตามความสำคัญของเทคโนโลยีนั้น ๆ ได้

6. พัฒนาห่วงโซ่อุปทานที่ยืดหยุ่นและมีเสถียรภาพ การส่งเสริมการผลิตในประเทศและการพัฒนาห่วงโซ่อุปทานที่สามารถปรับตัวและรองรับสถานการณ์ฉุกเฉินจะช่วยให้ประเทศไทยสามารถรักษาความต่อเนื่องในการผลิตยุทโธปกรณ์และทรัพยากรที่จำเป็นในการป้องกันประเทศ ทั้งนี้ทั้งนั้น การจัดทำฐานข้อมูลผู้ประกอบการด้านอุตสาหกรรมป้องกันประเทศจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในทั้งการเชื่อมโยงของห่วงโซ่อุปทาน และการบริหารจัดการที่มีความยืดหยุ่นและมีเสถียรภาพมากยิ่งขึ้นภายในประเทศ

บทสรุป

การพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของไทยเป็นปัจจัยสำคัญที่ไม่เพียงแต่เสริมสร้างความมั่นคงของชาติ แต่ยังช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว กรณีศึกษาของออสเตรเลียที่นำเสนอใน *Defence Strategic Review 2023* และ *Defence Industry Development Strategy 2024* แสดงให้เห็นถึงแนวทางที่ชัดเจนในการพัฒนาฐานอุตสาหกรรมป้องกันประเทศที่เข้มแข็ง โดยเน้นการพึ่งพาตนเอง การสร้างความร่วมมือระดับนานาชาติ การพัฒนาบุคลากร และการส่งเสริมการวิจัยและนวัตกรรม ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นบทเรียนที่ไทยสามารถนำมาปรับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การนำแนวทางของออสเตรเลียมาประยุกต์ใช้ในประเทศไทยควรเริ่มต้นจากการกำหนดยุทธศาสตร์ที่ครอบคลุมและบูรณาการขีดความสามารถระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สนับสนุนการลงทุนในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศและการวิจัยและพัฒนา พร้อมทั้งสร้างความร่วมมือกับพันธมิตรระดับภูมิภาคและนานาชาติ การพัฒนาบุคลากรที่มีทักษะเฉพาะทางและการส่งเสริมห่วงโซ่อุปทานในประเทศจะช่วยสร้างฐานรากที่มั่นคงสำหรับอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ นอกจากนี้ การปรับปรุงกฎหมายและนโยบายที่เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมจะช่วยขับเคลื่อนให้ประเทศไทยสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้อย่างยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- [1] Department of Defence. *National Defence: Defence Strategic Review 2023*. Canberra: Commonwealth of Australia, 2023.
- [2] Department of Defence, Australia. *Defence Industry Development Strategy 2024*. Canberra: Commonwealth of Australia, 2024.